

nyakába. Legyen az övé, ha azért mégis Pető hordja. Nem csak hordja, hanem el is hordja, el is nyüvi. A pap csak hadd mondja, hogy az övé a suba. A földesúr csak hadd mondja, hogy az övé a föld. Aztán, ha mindketten meghalnak egyszer, a földesúr is, meg Pető is, mi lesz akkor? Egyiké sem lesz már a jó föld, hanem ők lesznek mind a ketten a földé. De akkor is igazabban Pető. Mert a nagy urat beteszik ércoporsóba, Petőt meg odaadják egyenesen a virágos, hantos temetőnek. Ott aztán, a másvilágon elvitatkozhatnak majd azon, hogy kié volt inkább a föld, a virág, a természet, a csorda, a virág, a levegő, az ég, a napsugár, a pacsirta dala, a nyári eső, a téli szűzhó.

Petőnek, az öreg csordásnak jó dolga van. Kiül a homokbuckájára és leereszti a jószágot a füves hajlatba. Akkor egyedül van. Egészen egyedül. Ahol az ember magában van, ott akarva sem igen tud rossz lenni.

A réti sas, amely ott kering felette hegymagasságban, nem számít. Az már nincs a földön. Az úszó felhő sincsen a földön. Csak a jószág van itt, az meg mindig egyet gondol Petővel. Az már hozzátartozik az öreg csordáshoz valamennyi. De nemcsak az, hanem a tücsök is, meg az ürge, meg a többi apró-cseprő járandósága is a nyári mezőnek.

Ezt irigylem tőle.

Bársony István.

(Szembeállítottuk a két végtelent: a havast és az alföldi pusztát: mindkettőben megtaláljuk a szépet: az örök természetet, — a Teremtőt. Petőben, az öreg csordásban, ebben az egyszerű és magányos emberben éppen az a nagy, mint a havasi legényben: a természet ölen bölcsé nemesedett emberi lélek, aki magával az Istennel társalog, amikor magányosnak hisszük.)

LOMBOS ERDŐK MÉLYÉN.

Lombos erdők mélye,
De régen nem jártam;
Lombos erdők mélye,
Csakhogy rád találtam.
Borulj rám, borulj rám
Sátoros fa ága,
Madarak, virágok
Tündérpalotája!

Szeretem az erdők
Örök csendességét,
A természet ezer
Szótalan szépségét.
Hallik a sűrűből
Vadgalamb bűgása...
Vagy talán az erdők
Szíve-dobogása!...

Hallgatom, hallgatom,
Nem tudom mióta
S imádsággá válik
Szívemben a nóta...
Valami nagy, édes
Boldogságot érzek,
— Istenem, tán a Te
csodás közelléted!...